

пробудени отъ чуденъ сънь, тѣ, загледи на диритѣ на Желѣзка — извикаха съ все сила: ура-а-а-а!...

Селото проехтѣ; въ далечинитѣ се отекна ехото — и слѣ се звънѣтъ на камбаната съ волния викъ на добруджанци.

То бѣше мигъ на опиянение и възторгъ. Отъ гърдитѣ имъ, като че бѣ паднало тежко бреме. Мислитѣ на всички се сливаха въ една мисль: дошълъ е края на разплатата. Предъ тѣхъ е часа на обединението: когато ралото безпрепятствено ще цепи земята отъ Тулча до Делиорманъ, отъ Силистра до Балчикъ; когато добруджанецтѣ волно ще вози златното жито отъ Дунава до Черно море.

* * *

Война е. Не се знае кой ще остане да добрува. Ала она, който живѣе съ земята и за земята — знае, че безъ жѣртви нищо добро не става. И вестта за новата война, макаръ да будѣше грижи — не всѣваше униние. Събралитѣ се предъ канцеларията ставаха все повече и повече. Следъ нѣкой часъ заприлича на многолюденъ сборъ. Тълкуваше се, приказваше се за утрешния день... — Помните ли при Бунаръ-Хисаръ! — съ въодушевление, — разправяше единъ — петъ деня ги дебахме, нашитѣ врагове... Че като имъ викнахме едно ура — като зайци бѣгаха турчулята... — за това сега ставатъ съюзници, я! Турчина трѣбва да го биешъ, за да ти стане достъ! — Е, тамъ е! — се обади трети. — Да се биемъ пакъ съ турчина, макаръ и да съмъ побѣлѣлъ — ще тръгна като лъвъ... Ами то: съ братя руси!

— И братъ да е!, — подзе първиятъ. — Щомъ посѣга върху земята ни — той е престаналъ да ни е братъ. Ако е братъ — защо трѣгва съ ножъ противъ насъ? Не, не! Братя бѣха онѣзи, които пролѣха кръвъ за нашата свобода!... Но тѣзи... Тѣзи, сега не сж братя. Тѣ сж врагове. И азъ ще се бия съ тѣхъ. Не ме викатъ, защото излѣзохъ изъ строя, ама ще ида! Самъ ще ида и ще се бия. Земята си ще пазя! Казвамъ ви го!

Тия думи допадаха на събралитѣ се и мнозина се обадиха: Тѣй е, то! права му е приказката...

Мисльта за близката война бѣ обхванало всички. И всѣки бързаше да си каже думата. Махане на ржце отъ закана про-